

Rantate og flere andre Digte i Anledning af Kronprindsens Formæling, sit har en Dag Besøg af en Hofmand, som skulde udforske, om der ikke var Noget, han havde Lyst til. Heiberg vilde imidlertid ikke rigtig bide paa Krogen, om jeg saa maa sige, og Hofmanden førte derfor saadanne Ting som en Snustobaksbaase paa Tale. Heiberg lod, som han ikke forstod det, og da den vedkommende Udfending derpaa ligefrem spurgte ham, hvad han trengte til, svarede han: „en Stegevender“. Den Vedkommende forstod da, at der ikke var Noget at gjøre, og det varede heller ikke længe, før Heiberg skrev sin bekjendte Indtogsvisse af 25de September 1790. Jeg skal kun nævne et eneste Vers deraf, nemlig det bekjendte, der kostede ham 150 Rd. til Kjøbenhavns Politikasse. Det lød saaledes:

„Ordener hænger man paa Sdioter,
Stjerner og Baand man kun Adelen gi'er;
Men om de Mallinger, Suhmer og Kother
Man ei et Ord i Aviserne ser.
Og har man Hjerne,
Kan man jo gjerne
Undvære: Orden og Stjerne“.

Hertil maa jeg rigtig nok sige, at jeg stiller mig paa et noget andet Standpunkt end Heiberg, idet jeg tror, at hele dette Væsen vilde have gjort langt mindre Skade, hvis man virkelig havde indskrænket sig til at hænge Ordener paa Sdioter og paa Folk, der ikke havde Hjerne. Ulykken er, at man netop ogsaa har hængt dem paa Folk, som havde Hjerne, hvorved denne er bleven mindre klar; man har hængt dem paa mangt et Bryst, hvori der har slaaet et varmt Hjerte, og derved er dette blevet mindre varmt for det, det skulde slaa for. Det er saa langt fra, at man ikke har hængt Ordener paa Mallinger, Suhmer og Kother, at man tværtimod siden den Tid har hængt Ordener paa Mænd, hvis Navne ikke havde saa god en Klang som de her nævnte. Det viser sig saaledes, at dette er et Onde, som griber mere og mere om sig, og der kan nu kun være Spørgsmaal om den rette Lægebehandling imod dette Onde. Som bekjendt er der to Maader at gaa frem paa. For det Første kan man nemlig søge at standse det, inden det breder sig videre. Det er muligt, at det kan gøres, thi endt jeg ikke tror, at det alene fra Lovgivningsmagtens Side er muligt at løse denne Opgave fuldstændig. Den anden Maade er den, at man siger: So galere, jo bedre, og det kan gjerne være, at det er den Vej, man skal gaa, idet det ligesom skal les ud af Verden. Der er virkelig mange morsomme Ting, kan jeg sige, som man tidt møder paa sin Vej som Følge af den Lyst, der er til at sætte et saadant Ord som „Hof“ foran sin Titel, og det er ikke længere alene om enkelte Personer, at dette gjælder. For saa vidt kan dette Lovforslag ikke siges at gjøre tilstrækkelig Fyldest, thi man ser f. Ex. i Bladene,

at der endog er en Fabrik, som har faaet Tilladelse til at kalde sig: „Kongelig Hof-Damp-Chokolade-Fabrik“. Jeg tillader mig nu at spørge, om der er nogen Forskjel paa Hofdamp og anden Dampf? Jeg tror ikke, at der er nogen virkelig Forskjel derimellem. Det vilde være meget let at fremdrage hundrede Tilfælde, som ere lige saa morsomme. Jeg haaber imidlertid, at der en Gang vil komme Andre, som ville hjælpe Lovgivningsmagten med at afskaffe Noget som dette. Sagen er nemlig den, at dette Onde er et socialt Onde, der har gnavet sig ind i hele Folket, og det, som jeg tror skal til for at hjælpe derpaa, er en Mand som Holberg. I den Henseende ser jeg noget Symbolist i, at der udenfor det Kongelige Theater endnu kun staar een Statue, nemlig af Ohlenschläger, medens Holbergs endnu ventes paa sin Plads. Naar vi sit en ny Holberg, som kunde vække en saadan Latterorden, at Alt dette kunne forsvinde, tror jeg det muligt at komme fuldstændig ud over de Daarftaber, som endnu klæbe ved os. (Bille: Lehnsharoon Holberg!). Min ærede Nabo afbryder mig med Ordene: Lehnsharoon Holberg; men de indeholde kun en Bekræftelse af, hvad jeg har sagt, nemlig at dette Onde har gnavet sig ind i Folket, idet nogle af de Mænd, som aller skarpest have revset Samfundets Daarftaber, netop selv have været Offre derfor. Dette gjælder ikke alene om Baron Holberg, men det gjælder ogsaa om Konferentsraad Ohlenschläger og flere andre store Navne, hvis Titler nu ere founedne i Graven med dem, medens deres Minde lever og albrig skal dø, naar man nævner Navnet uden nogenjomhelst Titel. Jeg vil slutte med at sige, at jeg kan gjøre den Mening til min, som en af vore nu levende Forfattere har skrevet under sit fotografiske Bistkort: „Min Mening er, at salig Knud Har Ret til Punkt og Prikke, Kan vi ei le vor Galskab ud, Bort græde vi den ikke.“

Hindenburg: Den ærede Forslagsstiller har fremhævet to Synspunkter, der under nærværende Sag maatte komme i Betragtning. Det ene er det, hvor vidt man overhovedet kan betragte saadanne Institutioner som Adel, Titler og Rang som et Gode, og det andet er det, hvor vidt Liden er beleilig til Affskaffelsen deraf. Jeg er her i det ganske særegne Tilfælde inden for visse Grændser at kunne give det ærede Medlem Ret i begge hans Paastande. Jeg før mit Vedkommende anser ikke Adel, Titler og Rang for et Gode, og jeg vilde ønske, at den Tid maatte komme, da disse Institutioner kunde forsvinde; men paa den anden Side er jeg fuldstændig enig i, at Liden ikke er beleilig dertil, og jeg tror, at dette sidste Synspunkt ved et Spørgsmaal som dette maa komme ganske særlig i Betragtning. Da imidlertid de Bemærkninger, der ere komne fra den ærede For-